

Dániel könyve – Száznolcvanhatodik rész

Pánium ígérete: A végső elpecsételés és az éjféli kiáltás kinyilatkoztatása

Jeff Pippenger

2024-04-16

Paniumban, vagyis Caesarea Philippiiben, amely Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenharmadik–tizenötödik verse, az a történelmi szakasz, amelyben a republikánus és protestáns szarvak betöltik annak a rejtélyét, hogy „a nyolcadik, és a hét közül való”, az a történelmi szakasz, amelyben Isten pecsétje maradandóan rányomatik a száznegyvennégyezerre, valamint az Éjféli Kiáltás üzenete megérkezésének története, Krisztus ígéretet adott az Ő utolsó napi népének.

Én pedig azt mondom neked: te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. És neked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyekben is; és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyekben is. Máté 16:18, 19.

A pecsételés időszakát, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, amikor New York város hatalmas épületei ledőltek, és amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynél ér véget, az Alfa és az Omega rendelte el. Ennek az időszaknak a legutolsó része megismétli az időszak legelső részét. 2001. szeptember 11-én az Úr visszavezette népét a régi ösvényekre, ahol más igazságok között felfedezték a „hétszeres”-t, miként Jósias király napjaiban is megtaláltatott. Ekkor kezdett hullani a késői eső első permete, és megkezdődött egy próbára tevő folyamat, amely az imádók két osztályának elkülönülését eredményezte.

Habakuk könyve második fejezetének beteljesedéseként a két szent táblázat felfedeztetett, és annak a történelmi időszaknak jelképévé vált. Ugyanilyen jelentőséggel vette kezdetét a Habakuk könyve második fejezetében szereplő „vita” is: a sorról sorra módszertana, amely a késői eső módszertana, szemben a hitehagyott protestantizmus módszertanával, amelyet az adventizmus 1863 lázadásától kezdődően fokozatosan átvett.

Jézus megígérte, hogy utolsó napi népének adja „a mennyek országának kulcsait”, és ezzel a helyes bibliai módszertanra utal, amely magában foglalja azokat a szükséges prófétai kulcsokat, amelyek által felismerhető, megalapozható és hirdethető az Éjféli Kiáltás és a Hangos Kiáltás üzenete.

„Akik közösségben élnek Istennel, az Igazság Napjának világosságában járnak. Nem gyalázzák meg Megváltójukat azzal, hogy megrontják útjukat Isten előtt. Mennyei világosság fénylik rájuk. Amint e föld történelmének végéhez közelednek, Krisztusról, valamint a rá vonatkozó próféciaírákról való ismeretük nagymértékben gyarapszik. Isten szemében végtelen értékűek; mert egységben vannak az ő Fiával. Számukra Isten Igéje felülmúlhatatlan szépségű és kedvességű. Látják annak fontosságát. Az igazság feltárul előttük. A megtestesülés tana szelíd ragyogással öltözik fel. Felismerik, hogy a Szentírás az a kulcs, amely minden titkot feltár és minden nehézséget megold. Azok, akik nem voltak hajlandók elfogadni a világosságot és a világosságban járni, képtelenek lesznek megérteni a kegyesség titkát; de akik nem

haboztak felvenni a keresztet és követni Jézust, világosságot fognak látni Isten világosságában.” The Southern Watchman, 1905. április 4.

Akiket Péter jelképez, akik a száznegyvennégyezren, azok azok, akik elfogadják a laodiceai üzenetet, amely 2001. szeptember 11-én érkezett, és amelyet most 2023 júliusa óta ismételnék. Az 1856-ban érkezett laodiceai üzenet a „hét idő” megnövekedett ismerete volt; és amikor Krisztus egybegyűjti a holt csontokat, majd ezt követően életre kelti őket, átmennek a harmadik angyal laodiceai mozgalmából a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmába. Ezt az átmenetet Krisztus Igéje viszi véghez, mert az Ő Igéje által szenteltetnek meg, és az Ő Igéje „igazság”, és az Ő Igéje a „kulcs”, amely megnyitja az Ő Igéjét.

A filadelfiai gyülekezet angyalának pedig írja meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja; és bezárja, és senki meg nem nyitja: Tudom a te cselekedeteidet: íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat: mert kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Jelenések 3:7–8.

A „sorra sorra” módszertana az a kulcs, amelyet Krisztus az utolsó napokban élő népének ígért a „kapuknál” vívott harcban. A „kapu” egy egyház.

Jákób pedig felébredt álmából, és ezt mondta: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. És megrémült, és ezt mondta: Mily félelmetes ez a hely! Nem egyéb ez, mint Isten háza, és ez a menny kapuja. 1Mózes 28:16–17.

A kapuknál vívott harc azokat a vallási küzdelmeket jelképezi, amelyek az igazság és a tévedés között zajlanak; és a görög vallás tévedése a pokol kapuja, továbbá a hitehagyott laodiceai adventizmus vallása is kapu. A laodiceai adventista kapu azt a helyet jelképezi, ahol Habakuk vitája beteljesedik.

Azon a napon a Seregek Ura dicsőség koronája és ékesség diadémja lesz népe maradékának, ítélet lelkévé annak, aki ítélőszékben ül, és erővé azoknak, akik a harcot a kapuig fordítják. De ezek is bor miatt tévelyegtek el, és részegítő ital miatt letértek az útról; a pap és a próféta részegítő ital miatt tévelyegtek el, a bor nyelte el őket, részegítő ital miatt letértek az útról; látomásban tévednek, ítéletben meginognak. Mert minden asztal tele van okádékkal és undoksággal, úgyhogy nincs tiszta hely. Kit tanítson ismeretre, és kivel értesse meg a tanítást? Azokkal-e, akiket most választottak el a tejtől, és most vontak el az emléktől? Mert parancsra újabb parancs, parancsra újabb parancs, szabályra újabb szabály, szabályra újabb szabály; itt egy kevés, ott egy kevés. Bizony dadogó ajkakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez, akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, adjatok nyugalmat a megfáradtnak; és ez a felüdülés; de ők nem akartak hallani. Ezért az Úr szava ilyen lett számukra: parancsra újabb parancs, parancsra újabb parancs; szabályra újabb szabály, szabályra újabb szabály; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, hátraessenek, összetöressenek, törbe essenek és foglyul ejtessenek. Azért halljátok az Úr szavát, ti csúfolódó férfiak, akik ezt a népet uraljátok Jeruzsálemben. Ézsaiás 28:5–14

A királyság kulcsai a Szentírás szavai, amelyeket az Ige ad Isten utolsó napi népének.

„Az Igében vannak igazságok, amelyek az értékes ércek ereihez hasonlóan a felszín alatt rejtőznek. A rejtett kincs kutatás közben tárul fel, miként a bányász keresi az aranyat és az ezüstöt. Isten Igéje igaz voltának bizonyítéka magában az Igében van. A Szentírás a kulcs, amely megnyitja a Szentírást. Isten Igéjének igazságaiban rejlő mély jelentést az Ő Lelke tárja fel elménk előtt.”

„A Biblia iskoláink tanulói számára a nagy tankönyv. Istennek Ádám fiaira és leányaira vonatkozó teljes akaratát tanítja. Az élet szabálya, amely arra tanít bennünket, milyen jellemet kell kialakítanunk az eljövendő életre. Nincs szükségünk a hagyomány homályos világosságára ahhoz, hogy az Írásokat érthetővé tegye. Éppoly joggal feltételezhetnénk azt is, hogy a déli napnak szüksége van a föld pislákoló fáklyafényére dicsősége növeléséhez. Papok és lelkészek kijelentéseire nincs szükség ahhoz, hogy az emberek megmeneküljenek a tévedéstől. Akik az isteni jóshelyet kérdezik, világosságot nyernek. A Bibliában minden kötelesség világosan feltárul. Minden adott tanítás érthető. Minden tanítás kinyilatkoztatja előttünk az Atyát és a Fiút. Az Ige képes mindenkit üdvösségre bölcsé tenni. Az Igében az üdvösség tudománya világosan feltárul. Kutassátok az Írásokat, mert azok Isten szava, amely a lélekhez szól.” Testimonies, 8. kötet, 157.

Azok a kulcsok, amelyeket Krisztus az utolsó napi egyháznak adott, ugyanazzal a hatalommal bírnak, mint amellyel akkor bírtak, amikor Péternek adattak.

„Péter kifejezésre juttatta azt az igazságot, amely az egyház hitének alapja, és Jézus most mint a hívők egész testületének képviselőjét tisztelte meg őt. Ezt mondta: »Néked adom a mennyek országa kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyben is oldva lesz.«”

„A mennyek országa kulcsai” Krisztus szavai. A Szentírás minden szava az Övé, és itt ezek mind benne foglaltatnak. E szavaknak hatalmuk van megnyitni és bezárni a mennyet. Kijelentik azokat a feltételeket, amelyek alapján az embereket befogadják vagy elutasítják. Így azok munkája, akik Isten igéjét hirdetik, vagy életnek illata az életre, vagy halálnak illata a halálra. Az övék olyan küldetés, amelyet örökkévaló következmények súlya terhel.” Jézus élete, 413.

Az a hatalom, amely az Ő szavai által nyilvánul meg, amikor emberek kezébe adatik, az Ő Igéjében meghatározott alapelveken nyugszik. A legegyszerűbb talán, és talán a legmélyebb is, hogy az igazság kettő tanúságtételén állapíttatik meg.

„Egy másik súlyos baj, amely felütötte fejét a gyülekezetben, az volt, hogy a testvérek törvény elé vitték egymás ügyeit. Bőséges rendelkezés történt a hívők közötti nehézségek rendezésére. Maga Krisztus adott világos útmutatást arra nézve, miként kell az ilyen ügyeket elintézni. „Ha pedig vétkezik ellened a te atyádfia” — tanácsolta a Megváltó — „menj el, dorgáld meg őt négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék meg minden szó. Ha pedig rájuk sem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő. Bizony mondom néktek: amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit feloldotok a földön, a mennyben is

oldva lesz.” Máté 18:15–18.” Az apostolok cselekedetei, 304.

Legalább három földrajzi tanúbizonysága van annak az időszaknak, amikor az éjféli kiáltáskor a száznegyvennégyezer elpecsételtetik. Emlékezve arra a tényre, hogy az éjféli kiáltáskor már túl késő megszerezni az olajat, azt találjuk, hogy az exeteri tábori összejövétel földrajzi bizonyágtétele szemlélteti azt a pontot, ahol Isten végidei népe elpecsételtetik; és azt találjuk, hogy ugyanezt az igazságot Caesarea Filippi földrajza is ábrázolja, továbbá a pánioni csata bizonyágtétele is, Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenháromtól tizenötödik verseiig. Talán némileg pontatlan e három tanút földrajzinak nevezni, de ezt a kifejezést használok, mert Exeter és Caesarea Filippi esetében a földrajz kétségkívül része a helyszínnek. Jézus Pétert abba a prófétai földrajzi helyzetbe állítja bele, amelyben a száznegyvennégyezer az utolsó napokban találja magát. Azután parancsot ad.

És néked adom a mennyek országa kulcsait; és amit megkötsz a földön, kötve lesz a mennyekben is; és amit megoldasz a földön, oldva lesz a mennyekben is. Ekkor megparancsolta tanítványainak, hogy senkinek se mondják el, hogy ő Jézus, a Krisztus. Ettől fogva kezdte Jézus megmutatni tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell mennie, és sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, és harmadnapon fel kell támadnia. És Péter félrevonván őt, kezdé dorgálni, mondván: Mentsen Isten, Uram, ez nem eshetik meg veled! Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tőlem, Sátán; botrányozásomra vagy nékem; mert nem az Isten dolgaira ügyelsz, hanem az emberek dolgaira. Máté 16:19–23.

Az „Exeter” szó egy város neve Devonban, Angliában. Etimológiája az óangolig vezethető vissza, ahol „Exanceaster” vagy „Execestre” néven ismerték. A név feltehetően az óangol „Exe” (az Exe folyóra utalva, amelyen a város fekszik) és „ceaster” („római erőd” vagy „fallal körülvett város”) szavakból ered. Következésképpen az „Exeter” jelentése vagy „erőd az Exe folyón”, vagy „fallal körülvett város az Exe folyó mellett”. A Millerita történelemben az Éjféli Kiáltás eljövételéhez és beteljesedéséhez kapcsolódó földrajz olyan helyet azonosít, ahol víz volt, amely a Szentlélek kiáradását jelképezi, valamint egy pontot, ahol Isten sereget támasztott a világnak szóló üzenet hirdetésére; White testvérnő arról tájékoztat bennünket, hogy ez úgy haladt előre, mint egy „árhullám”. Az árhullám nem egyszerűen folyóvíz, hanem rendkívüli módon felerősített víz.

A millerita történelem a tíz szűzről szóló példázat beteljesedése volt, és amikor a száznegyvennégyezer eljut a pecsételések idejének végkövetkeztetésére, meg fogják ismételni azokat az útjelzőket, amelyeket a pecsételések idejének kezdetén azonosítottak, valamint az exeteri táborgyűlés történetét is. Egy angyal fog alászállni egy próbára tevő üzenettel, amelyet meg kell enni. Ez az üzenet az alapokhoz fog vezetni, és a két osztályt szembe fogja állítani a Leviticus huszonhat „hét idejével”. Magában foglalja Jézus Krisztus kijelentését, amelyet Péter úgy ábrázol, mint annak elfogadását, hogy Jézus Krisztusként felkenetett, amikor az isteni jelkép galamb formájában alászállt, előképezve 2001. szeptember 11-ét. Magában foglalja annak megértését is, hogy Jézus Isten isteni Fia, továbbá azt is, hogy mivel Jézus isteni lényére magára vette a bukott emberiség testét, ezért Ő egyben az Emberfia is.

Ezek az igazságok az imádók két osztályát fogják létrehozni, miként 2001. szeptember 11-e után is tették. E két osztály képviselve volt az exeteri táborgyűlésen, mert azon a táborgyűlésen felállítottak egy sátrat egy Watertownból érkezett csoport számára, akik elvetették az Éjféli Kiáltás üzenetét, amint az Sámuel Snow által lett bemutatva. Hamis összejöveleteket tartottak, amelyek oly hangosak és érzelmileg túlfűtöttek voltak, hogy Snow összejöveleteinek vezetői odamentek hozzájuk, és figyelmeztették őket, hogy csendesedjenek le. A táborgyűlésen két osztály nyilvánult meg, és mindkettő azt vallotta, hogy a vízzel áll kapcsolatban, de az egyik hamisítvány volt, és az oktanokat jelképezte, akik olaj nélkül voltak. Az exeteri sátorban levő csoport volt az a sereg, amely a város volt, amely egyben erősség is volt, mert Ezékiel halott, száraz csontjait jelképezték, akik az Éjféli Kiáltás üzenetére hatalmas sereggé támadnak fel.

Abban a történetben, amelyben e két osztály megnyilvánul, Péter mindkét osztályt képviselte. Az ő vallástétele, amely Jézust Krisztusként és az Isten Fiaként azonosította, a Szentlélek ihletése nyomán született, mert Krisztus világosan megmondta neki: „Nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én menyeei Atyám.” Amikor Jézus ezután tájékoztatta a tanítványokat a keresztről, Péter, mivel abban a pillanatban nélkülözötte a Szentlélek befolyását, maga mellé vonta Krisztust, „és kezdé őt feddeni, mondván, Isten mentsen, Uram: nem eshetik ez meg teveled. Ő pedig megfordulván, monda Péternek, Távozz tőlem, Sátán; botránkozásomra vagy nékem: mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberek dolgaira.”

Péter érzelmi kitörése összhangban állt azzal az érzelmi indítással, amely a watertowni sátorban zajlott, amikor Samuel Snow a Midnight Cry üzenetét hirdette. Ezen a szinten Péter azokat képviseli, akik jelöltek arra, hogy a száznegyvennégyezer közé tartozzanak. Ezek a jelöltek egy olyan csoportot képviselnek, amely rendelkezik az olajjal, amely a Szentlélek, és ez az üzenet, és ez a jellem; a másik csoportnak pedig nincs olaja. Cézarea Filippi környezetében Krisztus ekkor kezdte feltárni, „hogy neki Jeruzsálemben kell mennie, és sokat szenvednie a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletnie, és harmadnapon feltámadnia.”

A tanítványok csalódása, amikor azok az események a kereszten ténylegesen beteljesedtek, az a történet, amelyet White testvér az 1844. október 22-i csalódás szemléltetésére használ, valamint a héberek csalódására a Vörös-tengeren való átkeléskor, amikor a fáraó serege a nyomukban volt, előttük pedig a tenger vize állt. Mindezek a tanúbizonyságok azonosítják a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényt, és Dániel tizenegyedik fejezete tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő verseinek kinyilatkoztatása bizonyosságot szolgáltat azokról az eseményekről, amelyek ahhoz a vasárnaptörvényhez vezetnek. Ezzel egyúttal „Dániel próféciájának az utolsó napokra vonatkozó részét” is képviselik.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

A típusok és antitípusok gondos tanulmányozása ahhoz a felismeréshez vezetett, hogy Krisztus keresztre feszítése pontosan azon a napon történt az Izráelnek adott éves szertartási rendben, amelyen a húsvéti bárányt megölték. Vajon a szentélynek az engesztelés napjában előképezett megtisztítása — amely a hetedik hónap tizedik napjára esett — nem ugyanúgy pontosan azon a napon fog-e bekövetkezni az évben, amelyet az előképben megünnepeltek? (lásd The Great

Controversy, 399.) Ez az igazi mózesi időszámítás szerint október 22-re esett. 1844 augusztusának elején, egy tábori összejövetelen Exeterben, New Hampshire államban, ezt a nézetet előterjesztették, és elfogadták mint a 2300 napról szóló prófécia beteljesedésének időpontját. A tíz szűzről szóló példázat a Máté 25:1–13-ban különös jelentőséget nyert — a vőlegény késlekedése, azok várakozása és elszenderedése, akik a menyegzőre vártak, az éjféli kiáltás, az ajtó bezárása, és így tovább. Az az üzenet, hogy Krisztus október 22-én jön el, „éjféli kiáltásként” vált ismertté. „Az ‘éjféli kiáltást’ — írta Ellen White — hívők ezrei hirdették.” Hozzátette:

„Mint egy árhullám, úgy söpört végig a földön a [hetedik havi] mozgalom. Városról városra, faluról falura, sőt a távoli vidéki helyekre is eljutott, mígnem Isten várakozó népe teljesen felébredt.—A nagy küzdelem, 400.”

„Az üzenet terjedésének gyorsaságát L. E. Froom által idézett írók a következőképpen ábrázolják:

„Bates feljegyezte, hogy az exeteri üzenet „mintegy a szél szárnyain röpült”. Férfiak és nők vasúton és vízen, postakocsin és lóháton siettek, könyv- és iratkötegekkel, s azokat „oly bőséggel terjesztették, mint az őszi faleveleket”. White ezt mondta: „Az előttünk álló feladat az volt, hogy annak a széles mezőnek minden részébe eljussunk, riadót fújjunk, és felébresszük a szunnyadókat.” Wellcome pedig hozzáteszi, hogy a mozgalom úgy tört elő, mint egy gátból kiszabadult víztömeg. A beérett gabonaföldek aratatlanul maradtak, és a teljesen kifejlett burgonyát is ásatlanul hagyták a földben. Az Úr eljövétele közel volt. Immár nem volt idő efféle földi dolgokra.—The Prophetic Faith of Our Fathers, IV. köt., 816. o.

„A mozgalom szemtanújaként és résztvevőjeként Ellen White a rohamosan felgyorsuló munka jellegét így írta le: ”

„A hívők kételye és tanácstalansága megszűnt, és reménység, valamint bátorság töltötte be szívüket. A mű mentes volt azoktól a szélsőségektől, amelyek mindig megmutatkoznak, amikor emberi felindulás jelentkezik Isten Igéjének és Lelkének féken tartó befolyása nélkül... Magán viselte azokat a jellegzetességeket, amelyek minden korszakban Isten munkáját megkülönböztetik. Kevés volt az eksztatikus öröm, inkább a szív mély megvizsgálása, a bűn megvallása és a világról való lemondás jellemezte. A gyötrődő lelkek terhe az Úrral való találkozásra való felkészülés volt...”

„Az apostolok napjai óta valamennyi nagy vallási mozgalom közül egyik sem volt annyira mentes az emberi tökéletlenségtől és Sátán cselfogásaitól, mint az 1844 őszenek mozgalma. Még most is, sok év elmúltával [1888], mindazok, akik részt vettek abban a mozgalomban, és szilárdan megálltak az igazság talaján, még mindig érzik ama áldott mű szent befolyását, és tanúságot tesznek arról, hogy Istentől volt.—Uo., 400, 401.”

„Annak ellenére, hogy nyilvánvaló jelei voltak egy, az egész országon végigsöprő munkának, amely ezeket vont be a Második Advent közösségébe, és hogy mintegy kétszáz lelkész különféle egyházakból egyesült az üzenet terjesztésében, [Lásd C. M. Maxwell, Tell it to the world, 19., 20. o.] a protestáns egyházak összességükben megvetéssel elutasították azt, és minden rendelkezésükre álló eszközt felhasználták annak megakadályozására, hogy a Krisztus

közeli eljövételébe vetett hit elterjedjen. Senki sem mert egy istentiszteleten említést tenni Jézus közeli eljövételének reménységéről, de azok számára, akik várták az eseményt, egészen más volt a helyzet.”

„Ellen White elmondta, milyen volt:”

„Minden pillanat drágának és a legnagyobb jelentőségűnek tűnt számomra. Úgy éreztem, hogy az örökkévalóság számára végzünk munkát, és hogy a gondatlanok és érdektelenek a legnagyobb veszedelemben vannak. Hitemet semmi sem homályosította el, és Jézus drága ígéreteit magamra alkalmaztam....“

„A szívek szorgalmas megvizsgálásával és alázatos megvallással imádkozva jutottunk el a várakozás idejéhez. Minden reggel úgy éreztük, hogy első feladatunk annak bizonyosságát megszerezni, hogy életünk helyes Isten előtt. Felismertük, hogy ha nem haladunk előre a szentségben, bizonyosan visszaesünk. Egymás iránti érdeklődésünk növekedett; sokat imádkoztunk egymással és egymásért.”

„Gyümölcsösökben és ligetekben gyűltünk össze, hogy közösségben legyünk Istennel, és élje vigyük könnyölgéseinket; jelenlétét még világosabban éreztük, amikor természeti alkotásai vettek körül bennünket. Az üdvösség örömei szükségesebbek voltak számunkra, mint ételünk és italunk. Ha felhők homályosították el elménket, nem mertünk megnyugodni vagy aludni, míg azokat el nem söpörte annak tudata, hogy elfogadottak vagyunk az Úr előtt.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, 1. kötet, 51, 52.